

S. Jensen: Som Medlem af Udvalget finder jeg Grund til for mit personlige Vedkommende at føje nogle Bemærkninger til, hvad den højtærede Ordfører har udtalt. — Det forholder sig utvivlsomt rigtigt, som der staar i Udvalgets Betænkning, at det er de to ny Love om Alderdomsunderstøttelse og om det offentlige Fattigvæsen, som i særlig Grad have bidraget til, at der i Nar er saa mange Ansøgere i Sammenligning med tidligere Nar. Hvilken Lov der har bidraget mest dertil, er ikke godt at vide. I nogle Ansøgninger staar det ligefrem nævnt, at vedkommende Ansøger søger, fordi han derved naar tillige senere at kunne søge om Alderdomsunderstøttelse; men det er kun et lidet Antal af Ansøgningerne, hvori det staar, jeg tror derfor, at det er § 23 i Fattigloven af 9de April 1891, der har givet Anledning for de fleste til at søge. Deri staar nemlig, at fra nu af er Indfødsret Betingelse for at kunne vinde Forsørgelsesret her i Landet. Hovedspørgsmaalet for Lovgivningsmyndigheden og for alle Myndigheder, ogsaa Kommunerne, naar de skulle afgive deres Anbefaling, er altsaa, hvordan skal man forstaa denne § 23 i Fattigloven af 9de April 1891? Hvor strengt skal den forstaaes, eller hvor mildt skal den forstaaes? Skal den forstaaes meget strengt, kan jo herefter ingen Udlænding vinde Forsørgelsesret her i Landet, med mindre han har Indfødsret — det vil sige, man tager Svenskerne fra, fordi de have Forsørgelsesret efter 12 Aars Ophold her i Landet. Forstaar man den derimod mildere, er der intet til Hinder for, at vi kunne høre os ad, som vi hidtil have gjort ved Bedømmelsen af Ansøgningerne om Indfødsret, fordi de i samme Øjeblik, vi give dem den, tillige have Forsørgelsesretten. Spørgsmaalet er for Rigsdagens Vedkommende, saa vidt jeg kan skønne, dette altsaa, hvorledes denne ny Paragraf 23 i Fattigloven skal forstaaes, hvorledes den skal fortolkes og føres ud i Livet. Jeg tror, at vi, om jeg saa maa sige, skulde give den Rød og Klæder paa, give Anvisning paa, hvad Indflydelse den herefter skal øve, naar vi modtage Andragender om Indfødsret. For Kommunalbestyrelsernes Vedkommende har der, som af den ærede Ordfører allerede sagt, gjort sig forfælske Opsættelser gældende. Ti af vedkommende Kommunalbestyrelser have nægtet at anbefale i alt 21 Ansøgninger. De have altsaa ment, at den skulde forstaaes strengt; at Meningen med at føje denne Paragraf ind i den ny Fattiglov var den, at herefter skulde der gaas strengere frem over for Udlændinge med Hensyn til Forsørgelsesret end tidligere. Ingen af de

øvrige vedkommende Kommunalbestyrelser have derimod gjort nogen som helst Bemærkning. De have altsaa ment, at man skulde forstaa Bestemmelsen mildere, eller ogsaa have de ikke tænkt derpaa — som den ærede Ordfører udtalte: de have ikke tænkt videre derover. Den højtærede Minister har aabenbart ment, at Stillingen ikke skulde være forandret for Udlændinge, da han ikke blot har optaget disse 21 Ansøgere, som mangle Anbefaling fra de vedkommende Kommunalbestyrelser, paa Lovforslaget, men for hver enkelt Vedkommende føjet en Bemærkning til, hvori der staar omtrent som saa — det kan lyde lidt forfælsk, men Meningen er den — at trods det, at de mangle Kommunalbestyrelsens Anbefaling, finder han ikke nogen Anledning til at nægte dem Indfødsret. Principielt er jeg enig med den højtærede Minister i dette Spørgsmaal. Jeg mener ikke, vi skulle opfatte og udføre den paagældende Paragraf i Fattigloven saaledes, at vi nu skulle blive meget strengere over for Ansøgere om Indfødsret, end vi hidtil have været. Principielt er jeg enig deri og saa helst, at Lovforslaget blev vedtaget uforandret. Men jeg har haft Grund til at formode, at det ikke er Flertallet af Medlemmernes Mening her i Tinget, netop paa Grund af, at Tinget skal til at fravige sine tidligere fulgte Regler, de Regler, der ere nævnte af den ærede Ordfører — for det første den Regel, som hidtil sædvanemæssigt er fulgt, at Ansøgeren skal have vedkommende Kommunalbestyrelses Anbefaling. Jeg har haft Grund til at tro, at de, der have været med til at give Fattigloven af 1891 den Skikkelse, den saaledes har, maa have ment noget med § 23 og den Betingelse, der er indført, maa have ment, at den skulde tages i streng Forstand, og saa er det endda godt, at man ikke vil lægge flere Hindringer i Vejen for de mange Ansøgere paa Lovforslaget end absolut fornödent. Derfor er jeg gaaet med til at stille Endringsforslaget, hvorved 19 af Ansøgerne nægtes Indfødsret i Øjeblikket, men, som allerede bemærket af den ærede Ordfører, er det med Hensyn til femten af dem kun at betragte som en Udsættelse. Hvis altsaa Tinget vil se mildere paa Sagens Forhold til § 23 i Fattigloven og vedtage Lovforslaget uforandret, altsaa forkaste Endringsforslaget, skal jeg ikke sørge videre derover, tværtimod. Men hvis Endringsforslaget vedtages, er det dog forholdsvis en lille Endring, og senere saa gaar jo Lovforslaget ned til det andet Ting, og saa vil det andet Ting tilkendegive sit Skøn derover. I dette Tilfælde skal jeg forbeholde mig min fri